Ч. 129 Неділя 11 (23) Червня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові з бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
за цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

На вчерашнім засіданю Палати послів предложив міністер фінансів проект закона о провізориї буджетовій уповажняючий правительство ужити квартальні квоти на додатки до платні для урядників і учителів державних. Опісля ухвалено без дебати закон о запомогах державних для потерпівших від землетрясеня. По сім вела ся дальше дебата буджетова над реформою закона податкового і остаточно ухвалено §§. 277 до 285 і на тім залагоджено цілий проект, так, що тепер остаєсь ще лиш ухвалити закон, маючий ввести в житє сей проект. Здаєсь однакож, що сей послідний закон стане на порядку дневнім Палати аж на слідуючій сесиї, а може й цілий дотеперішний проект буде змінений. Можна того догадувати ся із заявленя пос. Кайцля, котрий заявив на вчерашнім засіданю, що его партия (Молодочехи) перестали робити опозицию, бо реформу виборчу відложено на час неозначений а при дебаті буджетовій признано свободу слова.

Опісля вела ся дебата над проектом правительства о затягненю позички краєвої в сумі 24 мілїонів корон зарядом Босни і Герцеґовини і над переданем двох зелізниць сим краям. В дебаті забирав голос також управитель міністерства торговлї Віттек і оба закони ухвалено без зміни в другім і третім читаню. Слідуюче засїданє назначено на понедїлок вечером.

В комісиї буджетовій відбуло ся вчера засїданє, на котрім комісия ухвалила провізорию буджетову до кінця липня без дискусиї. — Пос. Штайнвендер реферував титул: „Заряд кас державних і справу управильненя платні урядників. На внесене референта ухвалено зачислити також 8 ранґу учителів шкіл середних до тих, котрі мають дістати додатки пенсийні. Ухвалено також скликати анкету для справи обовязкового обезпеченя на старість урядників приватних і для справи поліпшеня матеріяльних відносин служби зелїзничої. Міністер Бем-Баверк висказав ся прихильно о внесеню референта що-до признаня учителям 8-ої ранґи додатків і заявив, що урядники будуть могли одержати свої додатки в ратах, а то дві перші рати 1 липня, третю рату по остаточнім ухваленю буджету а четверту рату 1 жовтня.

Молодоческий клюб розіслав комунікат, в котрім каже, що повістає при засадах, принятих на вічу в Німбурві в липню 1894, бо розбите коаліциї не причинило ся до сповненя нїякого з условий, поставлених на тім вічу так, щоби з причини того розбитя Молодочехи могли змінити своє становище політичне.

На вчерашнім засїданю клюбу консервативного ухвалено ґр. Гогенвартови подяку а пос. Вошняк специяльно дякував ему за его поступоване в справі цилейскій. Остаточно ухвалено підпирати правительство в загальнім інтересі державнім.

В бюрі президента Хлюмецкого відбула ся вчера по повнім засїданю Палати послів конференция над проґрамом праць на остаючу пору сесиї парляментарної. В конференциї взяли участь: всі члени кабінету, президия і представителї партий: за сполучену лївицю: ґр. Кінбурґ, др. Бернрайтер, др. Рус; за коло польске: Залеский, Єнджейович і ґр. Пінїньский; за клюб консервативний: ґр. Гогенварт і ґр. Дейм; за клюб молодочехів: др. Герольд і др. Кайцль; за клюб Коронїнього: ґр. Фр. Коронїні і ґр. Ад. Дубский; за нїмецких народовців: др. Штайнвендер, за антисемітів др. Люеґер; за моравских Старочехів: пос. Межник; за полудневих Славян: др. Кляїч. Нараду відкрив президент бар. Хлюмецкий, вичисляючи праці які мають бути залагоджені, крім провізоричного буджету. Межи тими знаходять ся: угода в справі плавби на Пруті, тимчасова угода торговельна з Іспанією, державна акция ратункова для Країни і Стириї з причини землетрясеня, проект закона о скарбових парцелях ґрунтових і новеля о значках охоронних.

В справі реформи податкової висказав президент надію, що незалагоджені ще параґрафи 6 го роздїлу не стрітять опору тим більше, що закон вводячий ту реформу в житє не має бути предложений на теперішній сесиї.

В дальшім ході нарад заявив міністер скарбу Бем-Баверк, що реформу податкову відрочено на час неозначений. Пос. Кайцль відповів, що зі взгляду на повисше заявлене Молодочехи покидають тактику обструкцийну в надії, що над буджетом будуть вести ся наради з задержанєм повної свободи слова. В виду розбитя ся коаліциї і кабінету коаліцийного здалась би реконструкция президиї палати в той спосіб, щоби опозиция мала в ній свого представителя, а також і зміна ключа при роздїлюваню мандатів до комісий.

Міністер ґр. Кільмансеґґ згодив ся на розклад праць, який предложив президент палати, однакож застеріг правительству право

---

9)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє **БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА.**

(З норвеского).

(Дальше).

„І дївчина пішла з хутора — оповідав Асляк. — Але в ночи заки відійшла згорів хутір, а в нїм господар, бо спав пяний — жінка виратувала ся з дїтьми. Она казала, що хутір підпалила дївчина. Може бути що она підпалила... але може бути що й не она... Єї хлопець був дуже чудний. Вісїм лїт дивив ся, як его мати голодувала і мучила ся і знав чия се вина, бо мати часто ему о тім розповідала, коли він питав, чому она так заєдно плаче. Она розказувала ему про те й день перед тим, заки мала відійти, тому в ночи не було хлопця дома... Але до вязницї пішла она на цїле житє, бо сказала сама до судиї, що она підпалила хутір... Хлопець лишив ся в селї і всї люди помагали ему, бо мав таку злу матір. Але пізнїйше пішов хлопець в чужу сторону і люди не були вже такі добрі для него, бо — здаєсь — нїхто там не знав, яку злу матір він має. О скілько знаю, він сего не сказав нїкому... Коли я послїдний раз о нїм чув, він був пяний і люди казали, що він став пияком. Чи правда то чи ні, хто знає; але то правда, що — як менї здаєть ся — не було для него иншого вибору. З него став поганий, злий хлопчище, правду вам кажу. Він не може стерпіти людий, не може стерпіти, щоби они жили з собою в згоді, а ще більше, щоби они були добрі для него. Хотів би, щоби всї були такі як він — але він говорить те лише тодї, як упє ся. Тодї також плаче, плаче аж заходить ся — і то з нічого, бо й чого-ж би ему плакати? Він нїколи не украв нікому нї шелюга і не зробив нїчого такого злого, як другі, так що не має чого плакати. А преці плаче, плаче, що аж заходить ся. А як би ви коли виділи, що він плаче, то не вірте в его сльози, бо він плаче лиш тодї, як пяний, то й що він знає!"

Тут упав Асляк серед сильного плачу з свого стільця, але вскорі замовк, бо заспав.

— Тепер вже напила ся безрога до сита— сказав чоловік, що лежав на ліжку. — Він все так вие, заки заспить.

— То була погана казка — сказали жінки і повставали та стали виходити з хати.

— Я не чув, аби він коли ліпші казки говорив, єсли говорить, що ему сподобає ся — замітив якийсь старий чоловік, встаючи з лавки, що стояла коло двери. — Бог знає, — додав і поглянув на молоду — чому они людям подобають ся.

V.

Деякі гості вийшли на двір, инші хотїли привести до хати музику і дальше танцювати; але музика спав в однім кутї сїний і кількох гостий стало просити, щоби ему позволили трохи переспати ся.

— Від коли его товариша Лярса побили, мусів бідний Оле день і ніч грати — говорили его оборонці.

Торбєрнови спроваджено его коня і річи на подвірє, а що він не хотів помимо всяких просьб лишити ся довше на весїлю, то запрягли коня до другого воза. Найбільше задержував его молодий.

— Тут може й не така велика приємність для мене, як тобі здає ся — сказав до Торбєрна.

Ті слова вразили Торбєрна, але мимо того він упер ся від'їхати конче ще перед вечером. Гості, побачивши, що его не можна намовити, порозходили ся. Хоч людий було тут богато, то помимо того всюди панувала тишина і тяжко було пізнати, що на хуторі відбуває ся весїле.

Торбєрн побачив, що ему треба иншої затички і пішов єї шукати. На подвірю не було відповідного кусника дерева, він пішов трохи дальше, підійшов до древітнї і вступив до середини тихо і поволи, бо не могли ему вийти з голови слова молодого. Найшов, чого шукав, але задуманий сів собі під стїною, тримаючи в руцї ніж і затичку. Втім почув голос, немов би хто коло него застогнав. Голос доходив зза тонкої стїни, де була возівня. Торбєрн наслухував.

— Чи то... дійстно... ти? — роздав ся

предложеня після потреби ще кілька поменших проєктів.

Президент бар. Хлюмецкий порушив відтак справу залагодженя процедури цивільної і закона о інспекторах гірничих. — Др. Герольд спротивив ся пропозициї, підносячи, що не годить ся тимчасовому кабінетови ухваляти проєкту реформи такої доносимости, як процес цивільний. — Др. Люеґер наставав на підвисшене плат урядничих і виступав против способу, в який справа та має бути залагоджена ще сего року. Бесідник запитував правительство, чи готове оно предложити проєкт закона промислового. Управитель міністерства справедливости Краль і пос. Бернрайтер та Пініньский промавляли дуже за переведенем процедури цивільної ще сеі сесиї, але остаточно не порішено в сій справі нічого.

Перегляд політичний.

Коли в комисиї буджетовій австрийскої Делеґациї дел. Герольд зажадав, щоби в Босні і Герцеґовині була заведена автономія, так як то установив берлиньский договір, відповів ему на то міністер Каляй, що в тім договорі нема ніякої постанови, котрою би поручено австро-угорскій монархії завести в окупованих краях автономічну орґанізацию ані не означено речинця на то. Міністер хотів би там конче завести автономічну орґанізацию, але тепер стрічають ся в сім напрямі ще великі трудности, бо небезпечно давати народови до рук оружие, котрий ще не уміє его уживати. Така орґанізация далась би завести може аж за 2 або 3 роки.

З Гольтенав доносять, що ревія фльоти відбула ся там вчера величаво. Цісар Вільгельм мав опісля на пирі довшу промову, в котрій насамперед дякував всім явившим ся князям за то, що прибули на торжество отвореня каналу а відтак зазначив, що застави каналу отворили ся для мирного руху народів і зносин між собою. Він мусить для того тим більше повитати участь держав в сім торжестві, чим більше видять в тім діло удержаня мира. Німеччина буде чути ся щасливою, коли канал імени цісаря Вільгельма, се діло упроєктоване і переведене підчас мира, буде завсїгди піддержувати і скріпляти дружні відносини держав. По сій промові випив цїсар за здоровле дружних монархів і держав.

З Константинополя доносять, що в Македонії проявляє ся якийсь небезпечний рух і Порта вислала для того комисию зложену з 30 официрів під проводом Ґольц-паші, котра має придумати способи убезпеченя границь в европейских провінциях. З тих официрів має по десять вибрати ся до Альбанії, Македонії і Румелії.

Новинки

Львів дня 22 червня 1895.

— **Найдост. Архикнязь Райнер** ґенеральний інспектор кравевої оборони, приїхав вчера о 3-ій годині з полудня до Львова. На двірци повитали високого гостя представителі войскових властий.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Казимир Бадені повернув з Відня до Львова.

— **Іменованя.** П-на Павлина Мрозовска, управляюча учителька двоклясової школи в Глиньску іменована старшою учителькою чотирокласової школи женьскої в Болехові.

— **З Яворова:** Дня 9 липня відбуде ся в дівочім інституті Василиянок в Яворові попис з музики, декламациї і сьпіву, на котрий маємо честь запросити Впов. родичів, свояків і знакомих. О годині 8½ зачнесь богослуженє, в часї літургії будуть сьпівати інститутки під проводом о. катихита Грицика, а потім наступлять продукциї. Проґрама дуже богата і урізнороднена. — З монастиря інокінь ч. св. В. В.

— **Іспит зрілости в ґімназиї в Яслї** відбув ся в днях від 13 до 17 го с. м. під проводом інсп. Л. Ґермана. Іспит зрілости зложило 19 абітуриєнтів, з тих 3 з відзначенем. Двох репробовано на рік, одного на неограничений час, двом позволено здавати іспит по феріях, а один відступив.

— **Огні.** Дня 10 с. м. згоріли в Буску, каменецкого повіта, дві загороди заможних селян Ілярия Ваня і Йосифа Жовнїрчука, вартости 5366 зр. Ваньо був асекурований в краківскім товаристві на 2000 зр., а Жовнїрчук в „Днїстрі" на 430 зр. Огонь був підложений. — Фільварок Війтівцина під Зборовом згорів дня 7 с. м. Шкода 9.800 зр. Причиною огня була неосторожність. — В Букачівцях, рогатиньского староства, погоріло 7 с. м. 7 загород і церков. На церкві згорів дах, але що й склепінє завалило ся, то шкода значнїйша. Церков була обезпечена в „Славії" на 7000 зр. — В Ярославі знищив огонь дня 7 с. м. чотири доми на передмістю лежайскім. Необезпечена шкода виносить 2000 зр. Огонь підложили діти, що бавили ся сїрниками. — Дня 15 с. м. в Висїцку, ярославского повіта, згорів дім одної селянки. В огни згоріло двоє дітий. Причиною пожару була неосторожність 6-лїтного хлопця, що хотів запалити в печи, щоби зварити молоко для двоїх молодших дітий. З того вибух огонь; хлопець сам уратував ся, але діти згоріли. — В Любещі, бобрецкого повіта, дня 12 с. м. знищив огонь загороду війта Івана Наконечного. І тут причиною огня були діти, полишені без нагляду; бавили ся сїрниками в шопі і запалили солому. Одно з них, 2-лїтний хлопець, небезпечно попік ся. Шкода в части обезпечена.

— **Зміна властителїв.** Село Завади під Жовквою купили від Самуіла Трайстера пп. Йосиф Блотницкий і Андрій Гадінґер.

— **Не так склалось як ждалось.** Настя Захарко з Кулякова, 45-лїтна жінка, обезпечила свою хату в найбільшій тайні перед сусїдами на 600 зр. і постановила в як найкоротшім часї прийти до тих гроший. В тій думцї підложила тлїючу шмату під хату сусїда Михайла Породка, гадаючи, що сильний огонь при вітрі перенесе ся і на еї хату. Однако цїла справа дуже зле скінчила ся для Настї, бо на основі зізнань сьвідків опинила ся она перед судом і вчера розпочала ся против палїйки карна розправа перед судиями присяжними у Львові.

— **Несовістний колектант.** Громада Стібно, в пов. перемискім, вислала в січни с. р. селянина Петра Леховича збирати складки на церков в повітах станїславівскім і підгаецкім. Лехович складки збирав, але до сего часу не вернув до Стібна. Комітет церковний догадує ся, що він находить ся тепер у Львові і звернув ся до львівскої ц. к. полиції з просьбою о арештоване Леховича.

— **Самоубийство.** Вчера рано повісила ся 22-лїтна Мария Бруницка, служниця при ул. Калїчій у Львові. Перед довершенем самоубийства принесла ще води, помолила ся, відтак взяла у сторожа ключі від поду і на поді повісила ся. Причиною самоубийства була імовірно нещастна любов.

— **З Люблина до Томашова** в Росиї має бути побудована зелїзниця вже в найкоротшім часї. Томашів віддалений лише 8 кільометрів від галицкої зелїзничої стациї в Белзци, отже таким

якийсь мужеский голос, що уривано і з великим напруженем добував ся з грудий питаючого. Відтак доніс ся до ух Торберна плач; але се не мужчина плакав.

— Чого ти сюди прийшов? — питав другий голос, але то була — здаєть ся — жінка, що плакала, бо голос був немов придавлений від сліз.

— Гм.... А на чиїм же весїлю я мав грати, як не на твоїм?

„Се певне Лярс музика, що там лежить", погадав Торберн. Але ся жінка? То мусїла бути молода!

Лярс був високий, гарний паробок; его стара мати наймала маленьку хатинку, що належала до Нордгавского хутора.

— Чомуж ти нїколи не говорив? — питала тихим але виразним голосом, немов в великім зворушеню.

— Я гадав, що нам обоїм не треба було умавляти ся — відповів Лярс.

Хвилю було тихо. Відтак відозвала ся она знов:

— Ти знав преці, що „він" присилав до мене.

— Я мав тебе за постійнїйшу.

Тепер нїчого не було чути, лише плач. Вкінци зачала она знов: „Ах, чому ти не говорив!"

— А щож би то було помогло! Син бідної Берти був би не дістав дочки з Нордгавґ — відповів він по хвили, тяжко віддихаючи і постогнуючи. Він ждав на відповідь...

— Ми тілько літа знали ся.... сказала.

— Ти була така горда, я не сьмів навіть з тобою поговорити....

— А преці не було нїчого такого на сьвітї, чогоб я була більше бажала.... Я ждала з дня на день.... коли ми зійшли ся ... то менї майже видавало ся, що я сама залицяюсь до тебе. Вкінци погадала я, що ти мене не хочеш.

Знов стало тихо. Торберн не чув ніякої відповіди, ніякого плачу; не чути було навіть, щоби хорий віддихав.

Він пригадав собі на молодого, котрого знав яко доброго чоловіка і ему стало его жаль.

Она знов заговорила:

— Менї здає ся, що він мало потїхи буде мати з мене.... він... що....

— Він добрий чоловік — сказав недужий і став знов стогнати. Очевидячки боліли его груди. Она немов чула его біль, бо сказала:

— Тобі тепер дуже тяжко ... але.... ми може були би не мали нїколи нагоди поговорити з собою, если б не се. Як ти Кнуда ударив, аж тодї я тебе порозуміла.

— Я не міг довше стерпіти — відповів, а по хвили додав: — Кнуд лукавий чоловік.

— Певно, що не добрий—відповіла сестра.

Знов трохи помовчали, а відтак він сказав:

— Дивно би менї було, як би я ще коли подужав. — А впрочім, що там! тепер менї всьо одно.

— Тобі зле, а менї ще гірше! — і знов роздав ся сильний плач.

— Ідеш? — питав Лярс.

— Іду — відповіла, а відтак заголосила: — Ох, Боже мій, Боже, яке-ж то буде моє житє!

— Не плач! — відозвав ся. — Зі мною буде скоро конець, а потому, побачиш, буде й тобі лїпше.

— Ох, Боже, Боже, чому ти, Лярсе, не говорив нїчого! — сказала придавленим голосом і, як здавало ся, заломила руки.

Торберн гадав, що відійшла, або що не може більше й слова промовити, бо довший час не чув нїчого і відійшов.

— Що то за суперечка була між Лярсом-музикою а Кнудом Нордгавґом? — спитав на подвірю якогось гостя.

— Гм.... між ними? Ну.... — відозвав ся наймит Петро і скривив лице так, немов хотів би в его зморщинах що укрити. — Нїчого великого не було між ними. Кнуд запитав лише Лярса, чи его скрипка має добрий голос на тім весїлю.

В тій хвили перейшла попри них молода. Ішла з відверненим лицем, але коли почула імя Лярс, зараз обернула ся до них і показала двоє великих, червоних від плачу і непевних очий. Впрочім еї лице було цїлком рівнодушне, так рівнодушне, що Торберн не міг его погодити з тим, що перед хвилею чув і він став про се міркувати.

Трохи дальше на подвірю стояв кінь і ждав. Торберн забив кілок і оглянув ся за женихом, бо хотів з ним попращати ся. Шукати его не мав охоти, а навіть було ему приємно, що не стрітив его і длятого сів зараз на віз. В тім з лївої сторони, звідтам, де стояла стодола, роздали ся голосні крики. Цїла товпа людий вибігла на двір і якийсь великан, що біг поперед других, зверещав:

— Де він?... Сховав ся?... Де він?

— Тут, тут! — обізвало ся нараз кілька голосів.

чином настало би найкоротше сполучене зелізницею на Варшаву балтійских портових міст з Галичиною, Буковиною, Румунією і з портами дунайскими. Ціла зелізниця буде до 130 кільометрів довга.

— **Градова туча.** З Щурович в повіті брідскім, пишуть: Під вражінєм великого нещастя, яке навістило нашу околицю, подаю отсих кілька слів. Вчерашного дня т. в. 19-ого червня около 5-ої години пополудни надтягнула страшна хмара від півночи та й почав падати дуже густий град величини волоских оріхів і в чверть години витовк всьо по полях так, що не зісталось ні стебелини. Наші ґрунти дуже лихі, збіже, мимо гноєня родить ся лихо, тож щоби можна яко-тако свій бит материяльний поправити, взяли ся люди в послідних роках до управи хмелю, котрий тут досить добре удає ся, але потрібує і немало вкладу. Сего року показував хороший урожай і люди надіяли ся, що бодай буде чим податок заплатити, тішились тим більше, бо торік хміль зовсім не платив, а до того ще й дуже мало его було. Тимчасом — як то кажуть — чоловік стріляє а Бог кулї носить. Настав фатальний день 19 го червня і в чверть години пропала надія і труд кількох літ! Поля, на котрих стояли гаї хмелеві, цілком знищені так, що не осталось ні одного листа; тілько де не де стоять голі тички або дроти, по котрих пяв ся хміль в гору; збіжа поломило і понищило, змішало з землею, так, що навіть стебелини соломи не буде; навіть бульбу повибивало. Всі шиби по домах в цілім місточку від півночи геть витовкло, а навіть повиривало цілі вікна. В церкві і костелї не осталось ні одної шиби цілої від півночи. Але ціла гроза нещастя показалась аж тоді, як по граді засьвітило сонце а люди вийшли дивити ся на поля. Плакали, ломали руки, заводили, бо справді єсть чого! Нарід і так бідний, а тепер вже зовсім зійшов на нужду.

— **Нещастні пригоди.** Дня 14 с. м. при будові коршмя в Баричи, перемиского повіта, завалив ся дах і смертно покалічив трех селян; четвертий потерпів лекше ушкоджене. — Андрій Лятоцкий, мазур, родом з Бяляць, бжеского повіта, робітник при будові зелізниці Галич Острів, утонув, купаючи ся в ріці Сереті в Тернополи дня 13 с. м.

— **Нове поле заробкованя для женщин.** Міністерство справ внутрішних дозволило в засаді жінкам, котрі мають відповідне образоване і хотять заняти посади при институциях фінансових, як каси щадничі, задаткові і пр. — складати іспити державні з рахунковости перед комісиєю іспитовою львівского намістництва. На тій підставі допущено в сих днях до такого іспиту панну В. Михаловску практикантку каси щадничої в Коломиї і Ів. Сильвестрівну практикантку товариства задаткового.

— **Саранча** появила ся в селах повіта перемишляньского в Вишнївчику, Вишисках і в околици в великім числі, кидаєсь на лїси і нищить особливо лїси дубові. З весни маєві хрущі, а тепер саранча, об'ївши листя, надали нашим лїсам вид осїнний. Нарід не знає тої язви і сумних наслідків.

— **Яка доля жде наших еміґрантів.** З Перемишлянщини пишуть: В Вишнївчику продав селянин Стах Дутка свою батьківщину за 1000 зр. і пустив ся з женою і двома хлопцями до Бразилії. Прибувши до Відня, довідав ся від аґента, що він має їхати не до Бразилії, але до Арґентини на жидівскі кольонії. Одиак Дутка не дав ся зловити на вудку і вернув домів, роздумуючи над правдою пословиці: „Не всякому духу вір!“ Се нова штучка в нашім руху еміґрацийнім — і треба перед нею нарід остерігати. Жандармерия вивідалась, що на місци намовляє до еміґрациї до Арґентини вишнївецкий мудрагель М. Іващишин, писар громадский.

— **О руху виборчім в Бережанщині** пишуть нам: Новинка подана в „Буковині“ в справі завязаня комітету виборчого в Бережанах і поставлене кандидатури о. крил. В. Пюрка зі Львова єсть правдивою. Натомість новинка в „Ділї“ ч. 119 єсть вимірена на замасковане роздору, який деякі люди з Бережан хотять викликати в одноушній акциї вaборовій між загалом Русинів тутешних в корысть т. зв. „независимого“ або „адвокатского“ комітету. — (Для поясненя мусимо сут додати від себе, що згадана новинка в „Ділї“ з насьмішкою відозвалась про завязане комітету виборчого, а відтак ще й додала, що селян репрезентують в нім бережаньскі міщани Хрущ і Сойка (дяк), та що про кандидатуру о. Пюрка ніхто нічого не знає. В другій дописи з Бережан подало „Діло“ (ч 125) вість, що адвокат др. А. Чайковский скликав був на 18 с. м. довірочні збори, на котрі запросив 13 сьвящеників і 10 селян. Із сьвящеників явив ся лиш один, а із селян шість. В сій дописи називано вже Сойку не дяком але бернардином. — *Ред.).*

— **Померли:** В Софиї в Болгариї Михайло Драгоманов, Русин - Українець, бувший професор київского університету, а тепер висшої школи в Софиї, в 54-тім році житя.

— **Подяка.** Підписані міщани з Білого каменя мають честь зложити отсим прилюдну подяку коляторови нашої церкви і властителеви більшої посілости Високоповажаному П. Шнайдерови, що були ласкаві дати весь материял із свого лїса на тріумфальну браму підчас гостини нашого Впреосьв. Митрополита і на нову кладку через ріку Буг, щоби лиш улекшити дорогу до церкви нашому Владиці. Нехай Вам Вп. Пане Господь Бог винагородить за то сторицею. Також складаємо прилюдну подяку із щирого серця нашому Всеч. Отцеви Духовному, що були ласкаві заняти ся так торжественним принятєм нашого Владики, котре причинило ся до піднесеня духа побожности і слави руского народа. Дякуємо Вам сердечно Всечестнай Отче Духовний, що не жалували-сте свого труду і в однім році научили нашу молодіж сьпіву хорального, так, що тепер можемо повеличати ся нашим хором. А вже як найсердечнійше дякуємо Вам Всч. Отче за Вашу жертву для нової церкви, а ми заохочені Вами підемо за Вашим примїром і будемо усильно старати ся, щоби наше місточко як найскорше повеличало ся новим прекрасним і величавим храмом на цілу околицю. Приймїть проте наш Всеч. Отче духовний від своїх щиро люблячих і поважаючих Вас парохіян слова щирої подяки, а ми будемо господа Бога умоляти, щоби скріпив Ваші сили і дозволив Вам ще посеред нас многі а многі літа прожити. Дай Боже, щоби всї рускі місточка дістали таких душпастирів, а тогди слава нашого обряда і нашої церкви далеко би загомоніла по цілім сьвіті. — Білийкамінь 15 червня 1895. — *Павло Кіжик*, начальник громади; *Павло Климовский*, радний міста; *Стефан Киндзельский*, радний міста; — *Теодор Конашевич, Кирило Бокій, Іоан Тарнавский*, міщани білокамінецкі.

— Не пустіть его! — кричали деякі з товпи. — Буде біда!

— То Кнуд? — спитав Торберн малого хлопця, що стояв коло его воза.

— Кнуд, він пяний, а у него така вдача, що як запе ся, то мусить бити ся.

Торберн сидів вже на возі і рушав з місця.

— Нї, товаришу, стій! — почув за собою крики.

Торберн стягнув поводи, але що кінь не хотів стояти, то він пустив его.

— Агов! Торберн Ґранлїден, ти боїш ся? — роздали ся голоси зараз за ним.

Тепер стягнув поводи ще більше, але не обзирав ся.

Злази і ходи до товариства — крикнув котрийсь з пяної кумпанії.

Торберн повернув голову і сказав:

— Дякую, мушу їхати домів!

Єго старали ся намовити, а тимчасом ціла товпа зібрала ся довкола воза. Кнуд став собі перед конем, погладив его насамперед, а відтак вхопив его за голову і став приглядатись его зубам. Кнуд був великий парубчище з ясним, стріпатим волосєм і задертим носом. Уста були великі і грубі, очи темносині, але безвстидні. На сестру мало подабав, лише кілька черт коло уст були у него такі самі і просте чоло, але его чоло було трохи низше. Взагалї его черти лиця були якісь прості і грубі, а еї дуже делїкатні.

— Що хочеш за коня? — спитав Кнуд.

— Я его не продаю — відповів Торберн.

— Може ти собі гадаєш, що я не маю чим заплатити? — сказав Кнуд.

— Не знаю, чи маєш чи не маєш.

— Так, то ти сумніваєш ся? Ти повинен був добре надумати ся, заки се сказав! — відповів Кнуд.

Паробок, що перше стояв під стіною в хаті і бавив ся волосєм дівчат, сказав тепер до одного товариша:

— Якось Кнуд не конче відважує ся.

То зачув Кнуд.

— Я не відважую ся! Хто то каже?

Довкола воза збирало ся все більше людий.

— З дороги! Варуйте ся перед конем — крикнув Торберн, підніс бич і хотів від'їхати.

— Ти кажеш, аби я уступав з дороги? — спитав Кнуд.

— Я говорив до коня, я мушу їхати, — відповів Торберн, не вилинаючи Кнуда возом.

— Що, ти хочеш через мене їхати? — питав знов Кнуд.

— То уступи ся з дороги.

Кінь підняв голову до гори, бо инакше був би ударив Кнуда в груди. Але той хопив его за вудила і так сильно потягнув, що кінь, памятаючи ще на Торбернові побої, почав тремтіти. Се зворушило Торберна, бо ему було жаль, що так над ним збиткував ся і тому всїй его гнів звернув ся тепер на Кнуда. З бичем в ручі зірвав ся на возі і з цілої сили потягнув Кнуда по голові.

— Ти сьмієш мене бити? — крикнув Кнув і прискочив до воза.

Але тепер і Торберн зіскочив на землю.

(Дальше буде).

Штука, наука і література.

— **„Дзвінка“** ч. 12 містить: Оповідане Сергія Пальця „Пригода з молодими рибалками“; — байку В. Чайченка „Репях“; — Віктора Гюґа „Молитва за всїх“, в перекладі П. Карпиньского; — розвідку „Чотироножні умільці“; — продовжене казки „Абу-Каземові капцї“; — продовжене Джонатана Свіфта „Подорожі Ґулївера“; — байку Л. Глібова „Чи-ж та голуб“; — розвязки задач з ч. 11 і загадки, ребуси, задачі і т. д.

— **„Учителя“** ч. 12 містить: Продовжене „Виїмок з жерел до історії України-Руси“ М. Грушевского; — продовжене розвідки С. Ковалева „Методичне переведене чотирох ділань дробами звичайними“; — продовжене розвідки В. Витошиньского „Наука рахунків в школї народній на підставі нових книжочок рахункових“; — статейку „Ческа вистава етноґрафічна в Празї“; — розвідку „Шкідливість і пожитки пилу“; — вісти з руского товариства педаґоґічного, новинки, постанови властий шкільних і посмертні вістки.

Телєґрами.

Відень 22 червня. В Райхенав і Глоґніц дало ся почути сеї ночи сильне землетрясене.

Прага 22 червня. Хмаролом в західних Чехах наробив страшенної шкоди; місцевости Бестовіц, Савестин і Бжезниця вода зовсім залила.

Гольтенав 22 червня. Торжество положеня завершного каменя під північно - всхідний канал відбуло ся зовсїм проґрамово. Канал названо в честь цісаря Вільгельма І. каналом імени цісаря Вільгельма.

Льондон 22 червня. Палата послів ухвалила 132 голосами против 125 внесене, щоби міністрови війни уменшити пенсию о 100 фунтів штерлїнґів, а то з тої причини, що амуниция резервова єсть недостаточна.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.